

Horký Kavkaz se nás skutečně týká

Nedávné události na Kavkaze a to, co se kolem nich odehrálo následně, ukázaly mnoho věcí, jež byly bezpochyby zřetelné i dříve, v nebyvalé jasné světle.

Předně se názorně projevilo pokrytectví Američanů a vůbec celého tzv. západního světa, který sám sebe rád zve mezinárodním společenstvím. Nejprve podpora podivného člověka v čele Gruzie, jemuž byly zjevně slibovány hory doley, včetně členství v NATO, poskytnuta vojenská pomoc (nejen Spojenými státy a Israelem, ale i naší republikou) a snad i nějakým náznamem přislíbeno, že „nebude nechán na holičkách“. O tom samozřejmě nic nevíme, ale otevřeně byl ujišťován o přátelství, podporován a vynášen do oblak coby vzor demokrata. Západ podporoval nevypočitatelného člověka, dělal mu lživou mravní oporu a k tomu se pasoval na arbitra spravedlnosti a mezinárodního práva. Přičemž však neváhal používat dvojí metr. Nejznámější příklad znají všichni – Kosovo může být samostatné, Abcházie a Jižní Osetie nikoli. Jsou však i další příklady – Spojené státy mohou zasáhnout samozřejmě kdekoli na světě kdykoli se jim zachce, ať se to komu líbí či ne, bez ohledu na ostatní velmoci, OSN i vlastní spojence. Ovšem, nikterak nejsem pro to, abychom každý národ a stát posuzovali samostatně. Pak jej ale tak musí moci posoudit každý zvlášť; nelze nasadit žebříček oblíbenosti ve Washingtonu s universální platností.

Evropská unie se prokázala jako naprosto zbytečná a akce neschopná. Zmohla se jen na plané hrozby („Měli bychom na Rusko uvalit hospodářské sankce“, přidal se i český ministerský předseda) – považte, vyhrožovat Rusku, z nějž během životodárnou ropu, hospodářskými sankcemi! Unie se nesjednotila ani na tom zatraceném stanovisku, které její představitelé tak horečně proklamovali. I když, pravda, nakonec se EU dohodla na neslaném nemastném, ovšem jednotném stanovisku o přerušení strategického partnerství s Ruskem. (Jistě to bude další z argumentů pro posílení EU a další kroky k jednotnému státu, neboť „společná zahraniční politika“ by byla výkonnější, efektivnější a pevnější – už slyším argumenty federalistů.) Naopak, naštěstí představitelé zatím stále ještě samostatných států, v tomto případě konkrétně Německa a Francie, zabránili počátkem roku zahájení rozhovorů o přijetí Gruzie do NATO. Opravdu bychom šli do války s Ruskem kvůli kavkazským údolím a stráním, na nichž malé národy chtějí své státy? A jestli nikoli, jaké má takové spojenectví smysl?

Ovšem – byť mnohem méně, než západ! – cynicky se chovalo i Rusko. Bezpochyby mu tato malá vítězná válka přišla velmi vhod. Předně, snadné vítězství zřejmě neuškodí. Vnitropoliticky posílí současné vládce. Ovšem, co je důležitější, lepší záminku k uznání nezávislosti Jižní Osetie a Abcházie a vojenské přítomnosti na jejich území, než útok gruzínského vojska na tamní civilisty, si Rusové nemohli přát. Z pozice mezinárodních sborů, jež dohlížejí na klid v oblasti, s ohledem na li-

di s ruským státním občanstvím na separatistických územích měli navíc Rusové i povinnost a právo po gruzínském útoku zasáhnout. Navíc všem soudným v tento okamžik bylo jasné, jak se Rusové zachovají a že nemají na vybranou.

Co si myslel před útokem Saakašvili není až tak důležité, i když by to bylo bezpochyby zajímavé znát. Věřil v ozbrojenou americkou intervenci? Ale důležitější je, co si mysleli neokonzervativci ve Washingtonu a Novém Yorku a jejich výkonná ramena v Pentagonu a Bruselu. Skutečně si mysleli, že se jim válkou, zahájenou jakoby mimochodem v první olympijský den, podaří vytlačit Rusko definitivně za Kavkaz, otevřít si cestu ke kaspické naftě a izolovat Írán před tím, než na něj udeří a „přivedou jej do doby kamenné“, jak se – v tomto ohledu oprávněně, prostředky na to mají – cynicky a rouhačsky chvástají? Jestli skutečně ano, pak je situace ještě horší, než to doposavad vypadalo. Jsou snad s to napadnout přímo Rusko? Či dokonce – zahájit mezikontinentální jadernou válku?

Co tedy rusko-gruzínská válka v létě tohoto roku ukázala? Že máme nedůvěryhodné spojence a hlídá nás neschopná a prakticky nepoužitelná Evropská unie, jejímž jediným cílem je ovládat co největší část Evropy co nejpevněji a nejabsolutnější formou, jak jen bude schopna. Ve světě proti sobě stojí dva tábory, z nichž jeden je zhýčkaný a veden imperiální velmocí, druhý je dravý, zatím snad ne výbojný, ale odhodlaný a s vyhaslou trpělivostí snášet příkoří a zjevnou nespravedlnost, s níž vůči němu s pokrytečným a falešným přátelským úsměvem přistupují druzí. Mezi nimi stojí tzv. malé národy, do nichž ve skutečnosti nikomu nic není. A jsou také hodny pozornosti jen tehdy, když je to velmocím vhod v jejich záměrech. Jako Gruzínci Spojeným státům a Oseti a Abchazové Rusům dnes. Ostatní malé a ještě menší národy, které v nedávné válečné zóně na Kavkaze žijí či do doby bojů žily, nestály novinářům za tolik pozornosti, aby o nich utrousili byť jedinou větu.

Musíme se tedy zeptat sebe, našich politiků, našich spojenců, našich skutečných i domnělých přátel v EU i jinde v Evropě: opravdu tohle chceme? Chceme být bezmocní v rukou mocných, až si to budou přát? Jsou Američani opravdu spojenci, o které bychom měli tak stát, jak se snaží „naše“ vláda? A obdobně – byli by pro nás snad Rusové lepšími spojenci? Opravdu věříme v kolektivní obranu? Není spíše osudem střední Evropy být „proti všem“ velmocím? Jenže tak se současná naše vláda nikdy nikoho nezeptá, nejméně pak sebe. Jenomže z Kavkazu do střední Evropy je na mapě světa opravdu blízko, ale jinak, než jak se nám ve své představě snažila vnutit Petra Procházková krátce po skončení bojů. Nejen Rusko má výbojně choutky. A nebo ještě spíše – dnes to není Rusko, kdo má výbojně choutky. Ale bojovat se skutečně může i u nás.

Jan Maloušek je předseda Národní myšlenky